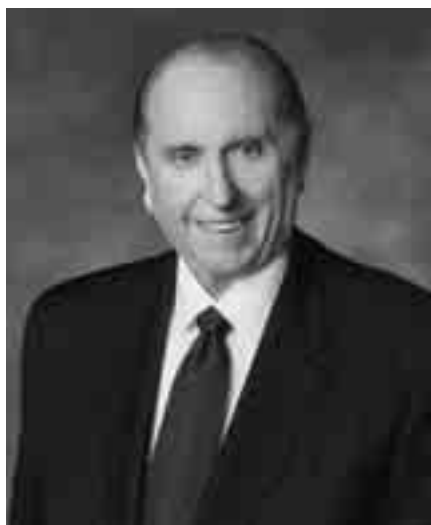

Ko es šodien esmu izdarījis kāda cita labā?

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Citiem cilvēkiem vienmēr ir vajadzības, un katrs no mums var darīt kaut ko, lai kādam palīdzētu.

Mani mīlotie brāļi un māsas, es sveicinu jūs šajā rītā ar mīlestību savā sirdī pret Jēzus Kristus evaņģēliju un pret ikvienu no jums. Es esmu pateicīgs par privilēģiju stāvēt jūsu priekšā, un lūdzu, lai es varētu veiksmīgi darīt zināmu to, ko esmu mudināts pateikt.

Pirms dažiem gadiem es izlasīju rakstu, kuru bija uzrakstījis Džeks

MakKonnels. Viņš uzauga Savienoto Valstu dienvidrietumu Virdžīnijas štata kalnos kā viens no septiņiem bērniem metodistu mācītāja un mājsaimnieces ģimenē. Viņu sadzīves apstākļi bija ļoti pieticīgi. Viņš atcerējās, ka bērnībā katru dienu, kad ģimene apsēdās pie vakariņu galda, viņa tēvs katram pēc kārtas jautāja: „Un ko tu šodien esi izdarījis kāda cita labā?”¹ Bērni bija apņēmušies katru dienu paveikt kādu labu darbu, lai viņi varētu pastāstīt savam tēvam, ka ir kādam palīdzējuši. Doktors MakKonnels šo uzdevumu nosauca par visvērtīgāko mantojumu no tēva, jo *tās* gaidas un *tie* vārdi iedvesmoja viņu un viņa brāļus un māsas palīdzēt citiem visu viņu dzīves laiku. Viņiem pieaugot un nobriestot, viņu motivācija kalpot pārtapa iekšējā vēlme palīdzēt citiem.

Papildus doktora MakKonnela izcilajai karjerai medicīnā — viņš vadīja tuberkulozes testa „Tine Test”

izveidošanu, piedalījās agrīnās poliomielīta vakcīnas izveidē, pārraudzīja tailenola atklāšanu un palīdzēja izveidot magnētiskās rezonanses attēlveidošanas procedūru jeb MRI — viņš nodibināja organizāciju, kuru pats sauc par Brīvprātīgajiem medicīnā, kura dāvā iespēju pensijā aizgājušajam medicīnas personālam brīvprātīgi strādāt bezmaksas klīnikās, kas sniedz medicīnisko palīdzību tiem, kam nav veselības apdrošināšanas. Doktors MakKonnels teica, ka kopš aiziešanas pensijā viņa brīvais laiks ir „pārvērties 60 stundu garā neapmaksātā darba nedēļā, taču [viņa] enerģijas līmenis ir palielinājies un [viņa] dzīvē ir gandarījums, kas pirms tam nebija justs”. Viņš paziņoja: „Viens no dzīves paradoksiem ir tas, ka es esmu bijis lielāks ieguvējs no Brīvprātīgajiem medicīnā nekā mani pacienti.”² Tagad visās Savienotajās Valstīs ir vairāk kā 70 šādu klīniku.

Protams, mēs visi nevaram būt doktori MakKonneli, kas dibina medicīnas klīnikas, lai palīdzētu nabadzīgajiem; tomēr citiem cilvēkiem vienmēr ir vajadzības, un katrs no mums var darīt kaut ko, lai kādam palīdzētu.

Apustulis Pāvils pamācīja: „Kalpojiet cits citam mīlestībā.”³ Kopā ar mani atsauciet atmiņā pazīstamos ķēniņa Benjamīna vārdus Mormona Grāmatā: „Tad, kad jūs kalpojat saviem tuvākajiem, jūs patiesībā kalpojat savam Dievam.”⁴

Glābējs mācīja Saviem mācekļiem: „Jo, kas savu dzīvību gribēs izglābt, tam tā zudīs, bet, kas savu dzīvību Manis dēļ zaudēs, tas to izglābs.”⁵

Es ticu, ka Glābējs mums saka, ka, ja vien mēs nezaudējam sevi kalpošanā citiem, mūsu pašu dzīvēm ir maza nozīme. Tie, kas dzīvo tikai paši sev, galu galā izkalst, un, simboliski runājot, zaudē savu dzīvību, kamēr tie, kas zaudē sevi kalpošanā citiem, aug un plaukst — un rezultātā glābj savu dzīvību.

1963. gada oktobra Vispārējā konferencē — konferencē, kurā es tiku atbalstīts par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli — prezidents Deivids O. Makejs sniedza šādu paziņojumu: „Cilvēka lielākā laime gūstama, zaudējot sevi citu cilvēku labumam.”⁶

Bieži mēs dzīvojam plecu pie pleca, taču nesazināmies no sirds uz sirdi. Mūsu personīgās ietekmes zonā dzīvo tādi, kuri izstieptām rokām sauc: „Vai tad nav vairs nekādu zāļu Gileādā?”⁷

Es esmu pārliecināts, ka katra Baznīcas locekļa *nolūks* ir kalpot un palīdzēt tiem, kam tas nepieciešams. Kristoties mēs noslēdzām derību „nest viens otra slogus, lai tie kļūtu viegli”.⁸ Cik daudz reižu jūsu sirds bijusi aizkustināta, redzot citu cilvēku vajadzības? Cik daudz reižu jūs esat *grasījušies* palīdzēt? Un tomēr, cik bieži ikdienas dzīve ir jūs kavējusi un jūs to esat atstājuši citiem, domājot, ka „ak, noteikti kāds cits par to vajadzību parūpēsies.”

Mēs kļūstam pārlieku pārņemti ar savas dzīves aizņemtbu. Tomēr, ja vien mēs apstātos un labi paskatītos uz to, ko darām, mēs varētu atklāt, ka esam sevi iegremdējuši niecīgās dzīves lietās. Citiem vārdiem, pārāk

bieži mēs pavadām lielāko daļu sava laika, rūpējoties par to, kam patiesībā lielajā dzīves plānā nav nekādas nozīmes, atstājot novārtā daudz svarīgākas lietas.

Pirms daudziem gadiem es dzirdēju dzejoļi, kas palicis man atmiņā un saskaņā ar kuru esmu centies vadīt savu dzīvi. Tas ir viens no maniem mīļākajiem dzejoļiem:

*Es naktī raudājis esmu
Par aklumu savu,
Kad no kāda cilvēka novērsts bijis
mans vaigs;
Bet ne mirkli līdz šim
Neesmu jutis nožēlas dvesmu,
Kad pret kādu esmu bijis pārāk
laipns.*⁹

Mani brāļi un māsas, mums apkārt ir tādi, kam vajadzīga mūsu uzmanība, mūsu iedrošinājums, mūsu atbalsts, mūsu mierinājums, mūsu laipnība — neskatoties uz to, vai tie ir mūsu ģimenes locekļi, draugi, paziņas vai svešinieki. Mēs esam Tā Kunga rokas šeit, uz Zemes, ar uzdevumu kalpot un palīdzēt Viņa bērniem. Viņš paļaujas uz ikvienu no mums.

Jūs varat žēloties: „Es ar mokām var padarīt visu to, kas man katru dienu jāpadara. Kā es varu kalpot citiem? Ko gan es varu darīt?”

Pirms gada mani pirms manas dzimšanas dienas intervēja laikraksts *Church News* (Baznīcas ziņas). Intervijas noslēgumā žurnālists man pajautāja, ko es uzskatītu par ideālu dāvanu, kuru man varētu pasniegt Baznīcas locekļi visā pasaulē. Es

atbildēju: „Atrodiet kādu, kam ir grūti, vai kurš ir slims vai vientuļš, un izdriet kaut ko viņa vai viņas labā.”¹⁰

Es jutos aizkustināts, šogad pirms savas dzimšanas dienas saņemot simtiem kartiņu un vēstuļu no Baznīcas locekļiem visā pasaulē, kuri man stāstīja, kā viņi izpildījuši manu dzimšanas dienas vēlēšanos. Kalpošanas darbi rindojās no humānās palīdzības komplektu savākšanas līdz dārza darbiem.

Dučiem un dučiem Sākumskolu bērni tika aicināti kalpot, un tad šie kalpošanas darbi tika pierakstīti un atsūtīti man. Man jāsaka, ka šo darbu pierakstīšanas veidi bija radoši. Daudzi no tiem bija uzrakstīti uz lapām, kas bija sasietas kopā dažādu formu un lielumu grāmatās. Daži bija attēloti kartiņās vai bildēs, kuras bērni bija uzzīmējuši vai izkrāsojuši. Kāda ļoti radoša Sākumskola atsūtīja lielu burku, kurā bija simtiem, kā viņi paši tos sauca, „sirsnīgo pūkainīšu”, katrs no tiem simbolizēja vienu kalpošanas darbiņu, kuru katrs Sākumskolas bērns bija paveicis gada laikā. Es varu tikai iztēloties to prieku, kuru piedzīvoja šie bērni, kad viņi pastāstīja par savu kalpošanu un tad ielika „sirsnīgo pūkainīti” burkā.

Es dalos ar jums tikai dažās no neskaitāmajām zīmītēm, kuras bija pievienotas pie manis saņemtajām dāvanām. Kāds mazs bērns rakstīja: „Manam vectēvam bija trieka, un es turēju viņa roku.” No 8 gadus vecas meitenes: „Mēs ar māsu kalpojam manai mammai un tētim, sakārtojot un iztīrot rotaļlietu skapi. Tās prasīja dažas stundas, un mums bija jautri.

Labākais bija, ka mēs pārsteidzām manu mammu un iepriecinājām viņu, jo viņa mums nemaz nelūdza to darīt.” 11 gadus veca meitene uzrakstīja: „Manā bīskapijā bija ģimene, kurai nebija daudz naudas. Viņiem ir trīs mazas meitenes. Tētīm un mammai bija kaut kur jāiet, tādēļ es piedāvāju pieskatīt šīs trīs meitenes. Tētis grasījās man dot 5 dolārus. Es pateicu: „Es tos nevaru pieņemt.” Mana kalpošana bija tā, ka es pieskatīju šīs meitenes bez maksas.” Kāds Sākumskolas bērns Mongolijā rakstīja, ka viņš atnesis ūdeni no akas, lai tas nebūtu jādara viņa mammai. No 4 gadus veca zēna, bez šaubām, rakstījis viņa Sākumskolas skolotāja: „Mans tētis uz dažām nedēļām ir devies armijas apmācībās. Mans īpašais darbs ir apskaut manu mammu un dot viņai bučas.” 9 gadus veca meitene uzrakstīja: „Es salasīju zemenes savai vecvecmāmiņai. Es patiešām jutos labi!” Un vēl: „Es spēlējos ar vientuļu bērnu.”

No 11 gadus veca zēna: „Es devos uz kādas kundzes māju un uzdevu viņai jautājumus, un nodziedāju viņai dziesmu. Viņa bija priecīga, jo viņu neviens nekad neapmeklēja.” Izlasot šo konkrēto zīmīti, man atmiņā atausa vārdi, kurus pirms ilga laika uzrakstīja Elders Ričards L. Evans no Divpadsmīt apustuļu kvorumā. Viņš teica: „Ir grūti tiem, kas jauni, saprast to vientuļību, kas rodas, kad dzīve mainās no sagatavošanās dzīvei un strādāšanas uz laiku, kad jūs iesaistišānās dzīves procesos mazinās. . . . Tik ilgi būt mājas centram, būt tik ļoti nepieciešamam

un iesaistītam, un tad, gandrīz pēkšņi, būt atstatus, noskatoties, kā dzīve aizrit garām — tā ir dzīvošana vientuļībā. . . . Mums jānodzīvo ilgs laiks, lai iemācītos, cik tukša var būt istaba, kuru piepilda vienīgi mēbeles. Ir nepieciešams . . . kas vairāk par noalgotu kalpotāju, par iestāžu aprūpi vai profesionālu pienākumu, lai atkausētu pagātnes atmiņas un palīdzētu tām izdzīvot tagadnes siltumā. . . . Mēs nespējam atgriezt viņu jaunību ausmu. Bet mēs varam viņiem palīdzēt dzīvot dzīves rieta siltajā vizmā, kas padarīts daudz skaistāks caur mūsu gādību . . . un neviltotu mīlestību.”¹¹

Dzimšanas dienas kartiņas un zīmītes es saņēmu arī no Jauno vīriešu un Jauno sieviešu biedrībām, viņi gatavoja segas slimnīcām, kalpoja zupu virtuvēs, tika kristīti par mirušajiem un izpildīja daudzus citus kalpošanas darbus.

Sieviešu Palīdzības biedrības, kur vienmēr var atrast palīdzību, kalpoja daudz lielākā mērā kā parasti. Priesterības nesēji darīja to pašu.

Mani brāļi un māsas, mana sirds reti kad ir bijusi tik aizkustināta un tik pateicīga kā tad, kad mēs kopā ar mūsu Monsoni burtiski pavadījām stundas, lasot šo dāvanu vēstījumus. Mana sirds ir pilna šobrīd, kad runāju par šo pieredzi un pārdomāju gan devēju, gan saņēmēju dzīves, kas tika svētītas tās rezultātā.

Man prātā nāk vārdi no Mateja evaņģēlija 25. nodaļas:

„Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.

Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši.

Es biju plīks un jūs esat Mani apģērbuši; Es biju slimis un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis.

Tad taisnie atbildēs Viņam un sacīs: Kungs, kad mēs esam Tevi redzējuši izsalkušu un Tevi paēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi dzirdinājuši?

Kad mēs esam Tevi redzējuši kā svešinieku un Tevi uzņēmuši? Vai plīku un Tevi apģērbuši?

Kad mēs esam Tevi redzējuši slimu vai cietumā un nākuši pie Tevis?

Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.”¹²

Mani brāļi un māsas, uzdosim katrs pats sev jautājumu, kuru katru vakaru pie vakariņu galda dzirdēja doktors Džeks MakKonnels un viņa brāļi un māsas: „Ko es šodien esmu izdarījis kāda cita labā?” Lai pazīstamas Baznīcas dziesmas vārdi iespiežas mūsu dvēseļu dzīlēs un atrod vietu mūsu sirdīs:

Vai ko labu šodien pasaulē padarīju?

Vai palīdzēju kādam, kam vajadzīgs tas?

Vai skumjo uzmundrināju, kādu iepriecināju?

Ja nē, tad es neveiksmi cietis paties’.

Vai nasta kādam vieglāka kļūva, Jo šodien to palīdzēju nest?

*Vai slimam un gurdenam ceļā
palīdzēt spēju?*

*Kad vajadzēja, vai biju tur es?*¹³

Kalpošana, kurā mēs visi esam aicināti, ir Tā Kunga, Jēzus Kristus, kalpošana.

Iesaistot Savā kalpošanā, viņš aicina mūs tuvoties Viņam. Viņš uzrunā mani un jūs:

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.

Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad

jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.

Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.”¹⁴

Ja mēs patiesi ieklausāmies, mēs varam sadzirdēt balsi no tālienes sakām mums, tāpat kā tā teikusi cietiem: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps.”¹⁵ Es lūdzu, lai katrs varētu sagatavoties šai svētībai no Tā Kunga, un to es saku Viņa, patiesi Jēzus Kristus, mūsu Glābēja, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Džeks MakKonnels, „And What Did You Do for Someone Today?” *Newsweek*, 2001. g. 18. jūn., 13.
2. Džeks MakKonnels, „And What Did You Do for Someone Today?”, 13.

3. Galatiešiem 5:13.

4. Mosijas 2:17.

5. Lūkas 9:24.

6. Deivids O. Makejs, Conference Report, 1963. g. okt., 8.

7. Jeremijas 8:22.

8. Mosijas 18:8.

9. . Autors anonīms, citējis Ričards L. Evans, „The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, 1960. g. maijs, 340.

10. Skat. Džerijs Avants, „Prophet’s Birthday”, *Church News*, 2008. g. 23. aug., 4.

11. Ričards L. Evans, „Living into Loneliness”, *Improvement Era*, 1948. g. jūlijs, 445.

12. Mateja 25:34–40

13. „Have I Done Any Good?” *Hymns*, Nr. 223.

14. Mateja 11:28–30.

15. Mateja 25:21.

© 2009 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības saglabātas. Printed in Germany. Angļu val. teksta apstiprinājums: 6/08. Tulkojuma apstiprinājums: 6/08. *November 2009 First Presidency Message* tulkojums. Latvian 04171 153

Norādījumi tēmai „Mācības mūsdienām”

Melhisedeka priesterības un Sieviešu Palīdzības biedrības sanāksmes katra mēneša ceturtajā svētdienā tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām”. Katru stundu var sagatavot no vienas vai vairākām runām no iepriekšējās vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot, vai arī viņi var šo atbildību nozīmēt bīskapiem un draudžu prezidentiem. Vadītājiem vajadzētu uzsvērt, ka ir svarīgi, lai Melhisedeka priesterības brāļi un Sieviešu Palīdzības biedrības māsas attiecīgajā svētdienā studētu tās pašas runas.

Tie, kas apmeklē ceturtais svētdienas stundas, tiek mudināti studēt un ņemt līdzi uz klasi jaunāko vispārējās konferences žurnāla izdevumu.

Ieteikumi, kā no runām sagatavot stundu

Lūdziet, lai ar jums būtu Svētais Gars, kad jūs studējat un mācāt runu/runas. Jūs varat sajust vilinājumu

sagatavot stundu, izmantojot citus materiālus, taču apstiprinātā mācību programmā ir ietvertas konferences runas. Jūsu uzdevums ir palīdzēt citiem mācīt un dzīvot pēc evaņģēlija, kā tas ir mācīts iepriekšējā Baznīcas vispārējā konferencē.

Pārskatiet runu/runas, meklējot principus un mācības, kas atbilstu klases dalībnieku vajadzībām. Meklējiet arī stāstus, Rakstu pantus un izteikumus no runas/runām, kas palīdzēs jums mācīt šīs patiesības.

Sagatavojiet plānu, kā mācīt principus un mācības. Jūsu plānam vajadzētu ietvert jautājumus, kas palīdzētu klases dalībniekiem:

- Atrast runā/runās principus un mācības.
- Domāt par to nozīmi.
- Dalīties izpratnē, domās, pieredzēs un liecībās.
- Pielietot šos principus un mācības savā dzīvē.

Mēneši

2009. g. novembris–2010. g. aprīlis

2010. g. maijs–2010. g. oktobris

Ceturtais svētdienas stundas materiāli

Runas, publicētas 2009. gada novembra *Liahonā**

Runas, publicētas 2010. gada maija *Liahonā**

*Šīs runas (daudzās valodās) ir pieejamas www.lds.org.